

I dag slutar ljudkonstfestivalen GAS. Men Palettens ljudnummer och några ljud- och bildbaserade utställningar har längre liv än festivalen.

Andra sidan

Konst: En bil går sönder i ödemarken. Ett par är strandsatt. Men sedan hänger berättelsen inte ihop längre.

Jesper Nordas examensutställning på Rotor kallas Breakdown och skildrar flera sorters sammanbrott. En bil går sönder, en far dör, en film visas men vems film är det egentligen och hur slutar den? Och hänger detta alls ihop med det intilliggande ljusa rum man inte kan gå in i?

Tre tevemonitorer står längs en vägg. De visar samma inledningsscener från den amerikanska filmen Breakdown men inte samtidigt. Mot slutet av filmsekvensen berättar en speakerröst om sina föräldrar som tycks vara paret med den trasiga bilen på filmen. Men sammanlagt finns nio olika slut. Jesper Norda manipulerar skickligt med berättandets grundförutsättningar. Han lockar in oss i en dramatisk upptakt och bryter sedan ner historien tills jag inte är säker på vem som gjort vad eller om det spelar någon roll.

Samplande, populärkultur och sönderbrutet berättande, visst låter det lite uttjat. Men det finns ett spänningsframkallande sug i Jesper Nordas historier. Och så är det det mystiska rummet. Där finns en stark lampa och en ihärdigt ihållande hög ton. Jesper Norda, som förutom Konsthögskolan Valand också gått två år på kompositionsutbildning, har komprimerat ett rent ljud som motsvarar femtio år till en ton som sträcker sig över utställningens nio dagar.

Femtio år kan vara ett alltför kort människoliv. I bondemålningarnas ålderstrappor är det höjdplatån innan vi går mot graven och sönderfallet. Ljuset och den höga tonen är motsatsen till tevemonitorernas bildväxlingar och dialog. Eller är det inte så? Jag kommer att tänka på den japanske fotografen Hiroshi Sugimotos bilder där han låter sökaren stå öppen under en hel biograffilm. Resultatet blir en lysande vit fyrkant utan spår av den ursprungliga berättelsen.

I dödsögonblicket ska bilder ur ens liv flimra förbi och sedan blir det ...?

Ljust och vitt om vi ska tro medeltidens paradisskildrare. Jesper Norda ger inga säkra svar.

I det här fallet fungerar det att lämna över berättelsens skärvor till betraktaren. Tillräckligt mycket är förberett för att jag inte ska känna mig så övergiven som mannen i filmen ser ut när hustrun får lift med en långtradare.

Gunilla Grahn-Hinnfors